

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานะ เวลาพระพุทธศาสนา โดยทางวิชาการเขาพิสูจน์กันแล้ว เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ เป็นศาสนาที่ทุกคนแสวงหา

แต่เวลาคนเขาเกิดมาเขาเกิดมาในชุมชนใด เขาเกิดมาในประเทศใดใด เกิดในประเทศอันสมควร เขาเกิดในประเทศอันสมควร เกิดมามีลัทธิความเชื่ออย่างนั้น เขาก็เชื่อของเขาอย่างนั้น พอความเชื่อเขาอย่างนั้น เวลาจะเปลี่ยนแปลงไง ถ้าคนจะเปลี่ยนแปลงได้ คนเปลี่ยนแปลงได้เพราะเขามีอำนาจวาสนาของเขา ถ้าเขามีอำนาจวาสนาของเขาเนะ เขาแสวงของเขา เขาทำเพื่อประโยชน์ของเขาเนะ

ดูสิ สมัยโบราณเวลาเกิดโรคระบาดๆ ตายที่หนึ่งค่อนโลก ค่อนโลกนะ ครึ่งโลกค่อนโลกเลย เวลาเกิดโรคระบาดขึ้นมาเขาต้องอพยพย้ายถิ่น ย้ายถิ่นเพราะหนีโรคระบาด

เวลาโรคระบาดมีคนเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เวลาคนตายขึ้นมา เวลาวิทยาศาสตร์มันเจริญขึ้นมา ทางการแพทย์เขาพิสูจน์ของเขาเขาค้นคว้าของเขา เขามีวัคซีนป้องกันของเขา ถ้าเขามีวัคซีนป้องกันของเขา เขารักษาของเขา เวลาคนที่ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยมันก็ฉีดไปเจ็บเฉยๆ

นี่ก็เหมือนกัน พระพุทธศาสนา ศาสนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลารื้อสัตว์ชนสัตว์ เวลาหรือหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นนะโรคกิเลส

เวลาโรคระบาดๆ เราเห็นนะ เห็นถึงโรคระบาด เห็นถึงความรุนแรงของแล้วแต่โรค เวลารุนแรงขึ้นมามันเจ็บไข้ได้ป่วยขนาดไหน นี่มันถึงกับเสียชีวิต เห็นไหม นี่ก็เหมือนกัน เวลากิเลสตัดทอนความทะยานอยากในใจของเรา เวลามันเกิดในใจของเรามันบีบคั้นในหัวใจของเราไป

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราไปวัดไปวาขึ้นมา เราจะไปฟังธรรมๆ ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดแสดงก็แล้วแต่ ในสมัยพุทธกาลนี้ วัชรธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าภรรยานะ “ไม่มีกำมือในเรา ไม่มีกำมือในเรา แบทตลอดเลย” แบทให้พวกเราค้นคว้าแสวงหาให้เราได้สัจจะความจริงขึ้นมาในใจของเรา

เวลาแบทตลอดแล้วเรามีความสามารถหรือไม่ เราสามารถแสวงหาค้นคว้าสิ่งนั้นมาเป็นสมบัติของเราหรือไม่ ถ้าเราแสวงหาค้นคว้าสิ่งนั้นมาเป็นสมบัติของเราไม่ได้ เราก็ยังมีความทุกข์ความยากในหัวใจ แล้วก็เกิดความสงสัย “มันหมดมรรคหมดผลแล้วแหละ กิ่งพุทธกาลแล้วมรรคผลมันไม่มี”

แต่ทุกข์มีไหม เวลาทุกข์มันมีในหัวใจ ทุกข์ทั้งนั้นนะ นั่นนะเชื่อโรคอ่อนๆ เท่านั้นนะ เวลามันเจ็บช้ำน้ำใจขึ้นมามันถึงกับทำลายชีวิตของมันได้เลยละ ถ้ามันทำลายชีวิตของมันได้ เห็นไหม คนเราโง่ขนาดนั้น โง่ขนาดนั้นเพราะอะไร

เพราะการเกิดเป็นมนุษย์นี้แสนยาก การเกิดเป็นมนุษย์นี้แสนยาก พอเกิดมาแล้ว พอเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนเรื่องอะไร สอนเรื่องเรามีน้ำใจต่อกันๆ ใจ ถ้าเราปากกัดตีนถีบนะ เราไม่ต้องแสวงหาสิ่งใดก็ต้องมาทุ้มเททุ้ม หรือ

สิ่งที่ทุ้มเทก็เป็นการฝึกหัด มันเป็นบทฝึกหัดเท่านั้นนะ ฝึกหัดให้เรารู้จักเสียสละ ให้เรารู้จักความจิตใจเป็นจิตอาสาเพื่อมีน้ำใจต่อกัน นี่การฝึกหัด การฝึกหัดมันเป็นการแสดงออกฝึกหัดเพื่ออะไร ฝึกหัดเพื่อหัวใจอันนั้นใจ

ถ้าเราปากกัดตีนถีบ เราไม่ต้องแสวงหาขนาดนั้น แต่เวลาแสวงหาขนาดนั้นนะ แล้วเราทำของเรา เราเข้าวัดเข้าวา เข้าวัดเข้าวาเข้าไปในสถานที่นั้นเป็นสัปปายะ สัปปายะ ดุสิต เวลาเข้าไปสถานที่ของผู้ที่ทรงศีลนะ เข้าไปแล้วหนาวเลยนะ มันสงบมันสงัดนะ มันต่างจากโลก

เวลาไปวัดไปวาขึ้นมาอะ โอ้โฮ! เครื่องเสียงเปิดอีกทีก็กรึกโครม

“เฮ้ย! ที่นี่มันวัดหรือวะ เฮ้ย! บ้านกูก็มีวะ”

แต่ไปวัดไปวาวัดที่เขาสงบสงัดขึ้นมา เราเข้าไปเราเสียวสันหลังเลยละ ผู้ที่ทรงศีลๆ นั้นนะสิ่งที่เราไปวัดไปวา ถ้าเราไปวัดไปวาก็ไปวัดถึงน้ำใจของเรา ถ้าไปวัดน้ำใจของเรา เห็นใหม่ เราฟังธรรมๆ ฟังธรรมขึ้นมาในชีวิตของเราแน่แหละ

การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนามีคุณค่ามาก คนเราเกิดมา เกิดมาอยากได้สมบัติที่มีคุณค่า สมบัติที่ดีงาม นี่ไง ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗

ทอง ๕ บาท ทอง ๑๐ บาท ทอง ๒๒๗ บาท เอาอันไหน มันก็อยากได้ ๒๗๗ บาททั้งนั้นนะ ไม่มีใครอยากได้ทอง ๕ บาท

แต่เวลาถือศีล ถือศีลมันบอกเอาศีล ๔ ก็พอ สุราเอาไว้ก่อน มันไม่เอา เพราะอะไร เพราะมันไม่เห็นคุณค่าไง มันไม่เห็นคุณค่า มันทำความจริงของมันไม่ได้ไง ถ้ามันทำความจริงของมันไม่ได้ มันก็ไม่เห็นคุณค่า มันก็ปฏิเสธไง

นี่ไง แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา มันตะครุบนะ ศีลคือความปกติของใจ ถ้ามันใจปกติแล้ว อธิศีล อธิศีลไม่มีเจตนาทำความชั่วทำร้ายใครๆ ทั้งสิ้น มันจะเอาความผิดพลาดมาจากไหน

ความผิดพลาด ผิดพลาดเพราะเราอาฆาตมาดร้าย เราจงใจ เรามีการกระทำ นั้นชัดเจนมาก แต่ถ้ามันผิดด้วยความผิดพลาด ผิดด้วยความพลั้งเผลอ ใ้มันนั้นมันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ถ้าสัญชาตญาณของมนุษย์ นั้นเป็นเรื่องของมนุษย์

แต่ถ้าศีลคือความปกติของใจ ถ้าใจมันเป็นปกติ ใจเป็นปกตินะ เหตุใดก็แล้วแต่ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเรา เราเข้าใจได้เลย อ้อ! มันผิดเพราะแบบนี้ๆ ถ้าจิตมันเป็นปกตินะ มันจะเห็นความขาดตกบกพร่องของเรา ทำไมเรามีความทุกข์อย่างนี้ละ เรามีความทุกข์อย่างนี้เพราะเรามันคือด้านใจ เราก็ฝันไปอย่างนั้นไง

เวลาสั่งจะความจริงมันเป็นวิทยาศาสตร์นะ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

แต่ของเรา เราคิดว่าดีไง เราคิดว่าดี เห็นชั่วเป็นดี เห็นดีเป็นชั่ว พอเห็นชั่วเป็นดีเราก็ฝันทำๆ ความฝันทำมีการกระทำต่อกายทำไปนั้นนะ แล้วก็บอกว่าสังคมรังแกเราๆ...มันไม่ได้หันกลับไปมองตัวมันเลย

แต่ถ้ามันเป็นปกติของใจ ใจมันปกติ มันเห็นหมดละ ความดีความชั่ว คนเรานะ ถ้ามันมีคุณสมบัตินะ รู้จักผิดชอบชั่วดี เราคบได้แล้วละ เพื่อนฝูงของเรา รู้จักผิดชอบชั่วดี รู้จักผิดเป็นผิด รู้จักถูกเป็นถูกนะ มันไม่พาลพาลอะไรนะ นั่นละคนที่มีพื้นฐานของมัน พื้นฐานของคนรู้จักผิดชอบชั่วดี เราพูดกันได้ เราคุยกันได้ เราปรึกษาหารือกันได้

แต่ถ้าคนมันหน้าด้านมันไม่ฟังหรอก มันคือด้านของมันอยู่อย่างนั้นนะ นี่ไง ไม่ปกติของใจ ใจไม่ปกติแล้ว ใจมันโดนกิเลสครอบงำ ใจมันโดนกิเลสลากไปแล้ว ลากไปเลยนะ อู๋ย! ลากไปแล้วว่า “ใครๆ ก็ต่อต้านเรา ใครๆ ก็ว่าเรา”

เออ! แล้วว่าเราเรื่องอะไรละ แล้วว่าเรื่องอะไร ทำไม่ถึงต้องว่าเรื่องด้วยละ เรื่องวิเศษมาจากไหน นี่ไง มันฝังใจของมัน ถ้ามันเป็นอย่างนั้นมันไม่ปกติ ถ้าไม่ปกติมันก็ผิด นั่นนะ มโนกรรมๆ มันเกิดขึ้นมาแล้วแหละ

แต่ถ้ามันปกติของใจ ทำความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบระงับเข้ามา นั่นนะเป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเป็นประโยชน์กับเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี่ สอนที่นั่นะ

วัดวาทั้งหมดเกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ ต้นโพธิ์กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นที่เริ่มต้นจากศาสนา

สิ่งปลูกสร้างวัดวาอารามมันเป็นวัฒนธรรม มันเป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธ พุทธในประเทศไทยใด ดุสิต พุทธในประเทศไทยหนึ่งเขาก็มีวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง วัดวาอารามก็แตกต่างกันไปอย่างหนึ่ง

แต่เวลาเอาสัจจะความจริงๆ ขึ้นมา นั่นวัฒนธรรม แต่เอาจริงขึ้นมา เอาจริงในหัวใจของตนขึ้นมาไง การประพฤติปฏิบัติขึ้นมา การประพฤติปฏิบัติ สิ่งที่เป็นความสัตย์จริงๆ จิตตภาวนา จิตตภาวนาเขาเข้าไปสู่หาจิตของเขา

ถ้าเข้าไปหาจิตของเขานะ เวลาจิตของเขา ถ้าเขาทำความสงบใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบระงับได้ไง ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลคือความปกติของใจ พอใจปกติแล้วพยายามทำให้เป็นสมาธิขึ้นมา สมาธิคือความตั้งมั่น จิตมันตั้งมั่น จิตมันมีกำลังของมัน จิตมันมีหลักเกณฑ์ของมัน ถ้า

จิตมีหลักเกณฑ์ของมัน มันจะทวนกระแสกลับเข้ามาไง ถ้าเราไม่เข้าไปสู่ฐานแล้วเราจะทวนกลับไปที่ไหนล่ะ

ดูสิ เวลามันพาลขึ้นมา มันจะถือศีลก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ ทำสิ่งใดไม่ได้ทั้งสิ้นเลย ถ้ามันเป็นความปกติของมัน มันก็เห็นเลย ความผิดชอบชั่วดี เห็นความดีงาม เห็นสิ่งใดที่เป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์

แต่พอทำความเข้าใจเข้ามา ใจมันสงบระงับเข้ามา ใจสงบระงับเข้ามา ถ้ามันมีกำลังของมันขึ้นมา มันจะเข้าสู่อริยสัจใจ จะเข้าสู่อริยสัจคืออะไร จะเข้าสู่อริยสัจ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะโดยวัฒนธรรม เราเกิดในชาติตระกูลใดเราก็มีเชื้อชาติในตระกูลนั้น เรามีสมบัติสิ่งใดก็เป็นสมบัติของเราอย่างนั้น นี่ประเพณีวัฒนธรรม นี่ทางโลก

แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเวลาจะเข้าไปสู่จิต จิตตภาวนาฯ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เรามาแต่ชาตินี้ไซ้ใหม่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุปเพณิวาसानุสติญาณ ย้อนอดีตชาติไปตั้งแต่เป็นพระเวสสันดรไป ที่มานั่งอยู่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะมันมาจากไหน ทำไมถึงมานั่งอยู่โคนต้นโพธิ์นี้ โคนต้นโพธิ์นี้มันมีสิ่งใดสนับสนุนมา มีสิ่งใดที่เกื้อกูลมา ถ้าเกื้อกูลมา เกื้อกูลมาจนเป็นเจ้าชายสิทธัตถะกำลังนั่งอยู่ที่โคนต้นโพธิ์นี้ นี่บุพเพณิวาसानุสติญาณ นี่เวลาย้อนอดีตไปไง

เวลาคนเราก็สงสัยทั้งนั้นนะ เรามาจากไหน เราเป็นอย่างไร เห็นไหม เวลาถ้าจิตมันสงบ จิตมีกำลังแล้วมันย้อนกลับแล้ว มันไม่มีต้นไม่มีปลาย มันไม่มีที่สิ้นสุด เพราะจิตนี้เร็วมาก ดูสิ เวลาเราฝัน เวลาเราคิด เวลาคิดนี่คิดได้หลายรอบมาก ความเร็วของจิต นี่ความเร็วของกระแส

แต่เวลาบุพเพณิวาसानุสติญาณมันจะเห็น ป๊าบๆ...ไม่ใช่ ดิ่งกลับ นั่งไปถึงมัชฌิมยาม จตุปปาตญาณ ถ้าจิตของคนถ้ามันไม่มีที่สิ้นสุด ถ้ามันกระแสทำไม่ได้ ทำไม่ได้มันต้องเกิดของมันตลอดไป เพราะพลังงานมันมีอยู่ พลังงานมันไม่มีที่สิ้นสุด ธาตุรู้ๆ นี่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง

เวลาพระพุทธศาสนา มัชฌิมาปฏิปทาเวลาดึงกลับมา อาสวักขยญาณ ทำลายอวิชชา
ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความที่มันมีที่ไปที่ไป นี่ความสำคัญของ
พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนามีความสำคัญอย่างไร จิตตภาวนาๆ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไฉน เราก็เห็นได้ เกิดมาจากไหน ก็พอกับแม่ไฉน เกิดจากพ่อ
จากแม่ เวลาเกิดจากพ่อกับแม่เกิดโดยสมมุติ เกิดโดยเวรโดยกรรม เวลาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เวลาบรรลุนิพพานนี้เกิดในธรรม เวลาเกิดในธรรม เวลา
ปรินิพพาน วันวิสาขบูชาวันนั้นนะ

เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เกิดเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ปรินิพพานไป

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนา มี
อำนาจวาสนาเพราะอะไร มีอำนาจวาสนาเพราะเราสนใจ เราศึกษา เราค้นคว้า เราจะบรรเทา
ทุกข์

ทางโลกนี้นักปฏิบัติสมัครเล่น นักปฏิบัติสมัครเล่นมันก็ได้แค่บรรเทาทุกข์ เวลาทุกข์
มาแล้วมันปล่อยมันวาง เออ! สุขยอดๆ ใช้นั้นใช้พวกสมัครเล่น นักกีฬาสมัครเล่น

ถ้าเป็นนักกีฬาอาชีพ นักกีฬาอาชีพ อาชีพมันก็อยู่ที่เราคัดเลือก อยู่ที่เราเลือก เราเป็น
เด็ก เด็กน้อยตอนนี่เขาอยากเป็นนักกีฬาอาชีพ เพราะนักกีฬาอาชีพมีชื่อเสียงมีเงินมีทอง เขามี
ความชอบ นี่นักกีฬาอาชีพ

นี่ก็เหมือนกัน เราอยู่กับโลก เราอยู่กับโลกเราจะปลีกเวลาเรามาประพฤติปฏิบัติหรือไม่
ถ้าเป็นพระๆ เราเสียสละ เสียสละการเป็นฆราวาส เรามาบวชเป็นพระเลย นี่นักกีฬา
อาชีพ พระอาชีพ ไม่ใช่อาชีพพระ

พระอาชีพเลย เอาจริงเอาจังเลย ถ้าอาชีพพระมันไม่มีทางไปมันก็มาบวชเป็นพระ นั่น
อาชีพพระ แล้วมันก็ว่าไปตามหน้าที่

แต่ถ้าพระอาชีพ เราเอาจริงเอาจังของเรา เราประพฤติปฏิบัติของเรา เราค้นคว้าของเรา
ถ้าเราเอาจริงเอาจังขึ้นมา เราจะเข้าสู่จิตของเรา ถ้าเข้าสู่จิตของเรา จิตของเรามีอำนาจวาสนา
แล้วมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา

คำว่า “ยกขึ้นสู่วิปัสสนา” นะ เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คนเรานะ อยู่โดยปกติ อากาศร้อน เข้าในที่ร่มก็รู้ว่าเข้าในที่ร่ม เข้าไปชั่วโลกติดลบสามสิบสี่สิบมันก็รู้ว่าภูมิอากาศเป็นอย่างไร คนไปที่ไหนมันต้องรู้

นี่ปัจเจกตั้ง สันทิฏฐิโก จิตสงบ จิตมีกำลังมันต้องรู้ มันมีความมหัศจรรย์ของมัน

นี่ไง ใสนี้ว่างๆ ว่างๆ อยู่ที่นี่ ไม่เคยไปทั้งชั่วโลกเหนือและชั่วโลกใต้ ติดลบๆ คุยไม้้นัก แต่ มันไม่เคยรู้จัก มันไม่เคยเห็น มันไม่รู้จักหรอก

แต่ถ้าคนเขาไปชั่วโลกเหนือชั่วโลกใต้ ใส่ไฮ! ไม่ระมัดระวังตัวเองนะ หิมะกัดนี่เน่าหมด ร่างกายนี้เป็นบาดแผลเหวอะหวะ หิมะมันกัดได้อย่างไร ความเย็นมันกัดได้อย่างไร

อู้ฮู! เขาไปอยู่ในสถานที่นั้น เขาระวังตัวเขาเต็มที่ นี่คนถ้าเข้าไปอยู่ในสถานที่นั้นเขามีประสบการณ์ของเขา เขารู้ถึงอันตรายของมัน เขารู้ถึงคุณประโยชน์ของมัน เขารู้ถึงสภาวะที่ควรเป็นไม่ควรเป็นอย่างไร

ไม่ใช่ว่างๆ ว่างๆ...มันว่างอะไรของมัน

นี่ไง ถ้าจิตตภาวนา จิตตภาวนามันจะรู้เข้ามาที่นี่ คำว่า “รู้เข้ามาที่นี่” มันต้องมีสติสัมปชัญญะ คำว่า “มีสติสัมปชัญญะ” ปุถุชน กัลยาณชน จากปุถุชนเป็นกัลยาณชน เพราะกัลยาณชนเข้าใจในรูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร

เวลาเราประพฤติปฏิบัติกันนะ นู่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ใช่ นี่ก็เหม็น นี่ก็ไม่ชอบทั้งนั้นนะ แต่เวลาเข้าไปถึงกัลยาณชนไร รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร แต่ไม่ใช่มาร

รูปที่ดี เสียงที่วิจิตร ทุกอย่างที่ดีงามไม่ใช่กิเลสหรอก มันเป็นกิเลสเพราะเราโง่ เพราะเราโง่ต่างหาก อยากรู้ได้อยากดีอยากเป็นแล้วแย่งชิง นั่นนะกิเลส ใส่กิเลสค้นหาความทะยานอยากต่างหากที่อยากได้อยากดี อยากรครอบครอง อยากรเป็นเจ้าของ นั่นนะกิเลส

แต่รูป รส กลิ่น เสียงมันมีของมันอยู่อย่างนั้นนะ ของสวยมันก็สวยอยู่อย่างนั้นนะ ของสวยจะไปทุบทำลายให้มันไม่สวย มันไม่สวยก็คู่ตรงข้ามกับสวยไง มันก็แค่นั้นไง

ก็เอ็งไม่พอใจเอ็งก็ไปทูปทำลายมันไป ขนาดว่าสวดยกยังไปยึดมัน พอจะไปทูป มันไม่สวดยกยังไปทูปทำลายมัน นี่มันเป็นทฎฐิมานะไปทั้งสองฝั่งเลย

แต่ถ้าจิตมันสงบแล้วมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันรู้ของมันตามความเป็นจริง มันพิจารณาของมันไป มันสำรอกมันคายนะ คายค้นหาความทะยานอยากไป

เขาบอกว่า กิเลส กิเลสเป็นนามธรรมนะ กิเลสจะไม่เห็นมัน

ไม่เห็นมันแล้วมันคายมันได้อย่างไร ไม่เห็นมันแล้วมันฆ่ามันได้อย่างไร ไม่เห็นมัน รู้ได้อย่างไรว่ามันมีหรือไม่มี ถ้ารู้ว่ากิเลส นั่นคือกิเลส

แล้วเวลาคายชั่วคราวิกิเลสก็รู้ว่าการชั่วคราว เวลาฆ่ามันก็รู้ว่าฆ่ามัน ไม่รู้ว่าฆ่ามัน มันจะตายได้อย่างไร นี่ถ้าไม่รู้ว่าฆ่ามัน ฆ่ามันแล้วมันก็เก้อๆ เขินๆ อย่างนั้น

หลวงตาท่านบอก มันเหมือนกับหางจิ้งเหลน หางจิ้งเหลนหางจิ้งจกมันขาดไปแล้วมันก็ยังติดดินของมัน ขันธมันก็ดินของมันธรรมชาติของมันนะ มันไม่ได้ต่อเข้ามาถึงตัวจิ้งเหลน เข้ามาต่อตัวจิ้งจก

จิ้งจกจิ้งเหลนมันมีหางนะ มันเปลี่ยนสีไปเรื่อย ตุ๊กแกเปลี่ยนสี จิ้งจกเปลี่ยนสีไปตลอด ดีเยี่ยม ดีเยี่ยม ดีเยี่ยมชั่วตลอด เวลามันขาดไปแล้วจบ ดิ้นดิ๊กๆ อยู่ นั่นนะ

นี่ก็เหมือนกัน ความคิดก็เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าคนเป็น

นี่ไง เวลาทางโลกเขาเจ็บไข้ได้ป่วย มันถึงกับเสียชีวิตนะ ถึงกับตาย เวลาทางวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์เขาเจริญเขาค้นคว้าหายาหาวัคซีนป้องกันรักษาโรคนี้ได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ โรคกิเลส โรคของการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ท่านแสวงหาของท่าน ท่านมีการกระทำของท่าน ท่านได้ธรรมโอสถในอริยสัจ สัจจะความจริงขึ้นมาในใจนั้นไง ทำลายล้างฆ่ากิเลส ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายอีก นี่มันเป็นสัจจะจะเป็นความจริง

แล้วเวลาเทศนาว่าการ ไม่มีกำมือในเรา ไม่มีความลับ ธรรมะนี้เรียบง่าย

เราไปทำเรื่องง่ายๆ ให้มันยาก ยิ่งถ้าปีนบันไดยิ่งชอบ

มันเรื่องเรียบง่าย แต่เรียบง่ายโดยมีสัจจะ เรียบง่ายโดยมีหลักการ แต่เพราะว่ากิเลสมัน
คือด้านใจ มันถึงต้องมีข้อวัตรปฏิบัติไง มีเครื่องอยู่ของใจใจ รักษามันควบคุมมันดูแลมันไง

คุณหมิมิของน้ำ เราต้องการน้ำร้อน เราก็ต้องพยายามรักษาไฟนั้น ต้มน้ำให้น้ำมันเดือด
ขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน จิตใจของเราโดยธรรมชาติของมัน มันคือด้าน มันดิบ โดยสันดานของมัน
เราก็พยายามทำความของสงบใจเข้ามาให้มันพ้นจากสันดานนั้น การชนะตัวเอง การชนะ
ความรู้สึกลึกคิด นั่นนะคือสัมมาสมาธิ

ที่มันยังคือด้าน มันยังชนะตัวเองไม่ได้ มันก็เป็นขี้ข้าเป็นทาสให้กิเลสมันลากไป แต่ถ้า
วันไหนเราทำความสงบของใจเข้ามานะ กิเลสมันยืนอยู่ยวบๆ ใจเรายืนอยู่ยวบๆ เ็งอยู่ยวบๆ ไม่
เกี่ยวกับขี้ข้า ขี้ข้าอยู่สุขสบายของขี้ข้า

นี่ไง ถ้ามันชนะตัวมันเองใจ เ็งก็ยืนอยู่รอบๆ ขี้ข้านี้แหละ เ็งเข้ามาอยู่กับขี้ข้าไม่ได้

ถ้ามีสติปัญญาญาณะ ถ้าเราหายใจเข้านี่ก็ พุทหายใจออกนี่ก็ ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา
ถ้ามันเป็นสัจจะจะเป็นความจริงขึ้นมา มันมีกำลังของมัน

แล้วเวลาพิจารณาไป พิจารณานี้ธรรมโอสถ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขารื้อค้นค้นคว้ามา ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่
มีผล

จิตใจของใครทำอริยสัจจะความจริงขึ้นมาไม่ได้ เขาจะไม่มีคุณธรรมในใจของเขา ไม่
มีหรอก นี่ฟังเขาแล้วว่า เขาว่าอย่างนั้นนะ

ดูสิ ดูครูบาอาจารย์ที่ศึกษามา เวลาเทศน์ว่า การ ถ้ามีคนที่ประพฤติปฏิบัติไปมันมี
แง่มุม แ่งมุมคือจิตมันมีประสบการณ์ เราถามสิ ทำไมเป็นอย่างนั้นนะ

“อ้าว! ก็พระไตรปิฎกว่าไว้อย่างนั้น” นี่เขาแล้วว่า เขาแล้วว่า “ก็มันเป็นอย่างนั้นนะ ก็มัน
เป็นอย่างนั้นนะ”

แล้วแก้อย่างไร

“ก็มันเป็นอย่างนั้นนะ”

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ของเราละ อ้อ! ใช่ เพราะสติเราอ่อน เพราะบางที่เราพลังแฝง
บางที่เราไม่รอบคอบ นี่มันรู้ เพราะอย่างนี้มันถึงผิดพลาด

ของที่มันจับอยู่ มันกำอยู่ มันไม่ไปไหนหรอก แต่ถ้าเราคุมไม่อยู่ เดี่ยวพอมันคลายมือ
ออก มันไปแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่ดูแลรักษาจิตของเรา เราไม่มีสติสัมปชัญญะดูแลรักษา เดี่ยวมัน
ก็เสื่อม เดี่ยวมันรักษาไว้ไม่ได้ ถ้าจะรักษาไว้ได้ๆ ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติอย่างนี้

นี่พูดถึงว่า เราไปวัดไปวา ก็เพื่อเหตุนี้ไง

ทำบุญกุศลมันเป็นการฝึกหัดใจของเรา ใ้ผลอามิสที่มันได้มามันได้อยู่แล้ว ทำดีได้ดี
ทำชั่วได้ชั่ว เราทำคุณงามความดีของเรามันจะได้ความชั่วได้อย่างไร มันเป็นความดีทั้งนั้นนะ
แต่ความดีของชั่วคราวๆ ไร ของชั่วคราวก็ของชั่วคราว เป็นอนิจจังไง

แต่ถ้าเอาจริงๆ ของเราขึ้นมา เราทำศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมา มันเป็นสัจจะเป็นความจริง
เป็นคุณธรรมในใจไง เป็นอริยทรัพย์ไง มันเป็นทรัพย์ของใจนี้ไง แล้วไม่ต้องมีใครฝากใครฝัง มัน
ไปของมันเองไง มันรู้ของมันเอง มันเห็นชัดของมันเอง มันเป็นปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญาไง นี่สมบัติ
ของเรา สมบัติมีค่า เราแสวงหาสิ่งนี้ เราทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์กับเรา

ที่เราชวนชวายเป็นอยู่ นี่ เกิดมาเป็นมนุษย์ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย เราต้องมีหน้าที่การงาน
เราก็ต้องขยันหมั่นเพียรทำงานของเรา คนที่มีความขยันหมั่นเพียรนั้นนะ เวลาเป็นจิตนิสัย ถ้า
มาประพฤติปฏิบัติเขาก็จะปฏิบัติได้ผล ใ้คนเกียจคร้าน คนไม่เอาไหน เวลามาปฏิบัติแล้วก็
ดื้อๆ ด้านๆ นั้นนะ

มันเป็นจิตนิสัย มันเป็นพันธุกรรมของจิต มันฝังมาจากพฤติกรรมที่ทำมา แล้วถ้าเรา
ศึกษาแล้วเราก็มาฝืน ฝืนกระแส ฝืนความต้องการในใจ แล้วพยายามบ่มเพาะ เราก็มาตัดแต่ง
พันธุกรรมของเรา เราก็มาตัดแต่งนิสัยสันดานของเราให้มันเข้าสู่สุจริตธรรม ไม่ใช่เข้าสู่เราหรอก

เข้าสู่สังขารม เข้าสู่ความจริงอันนั้น แล้วเดี๋ยวมันเบาบางลง มันจะมีหมีตา มีความ
เข้าใจในสังขารมอันนั้น แล้วเรารู้แจ้งเห็นจริงนั้น เป็นปัดจัตตัง สันทิฏฐิโกท่ามกลางหัวใจนั้น
เอวัง